

Andrew Lang

Povestiri despre regele Arthur

Traducere din limba engleză de CRISTINA IULIANA VINEREANU

CORINT JUNIOR

DESCĂTUȘAREA SPADEI

Cu mult, mult timp în urmă, după moartea lui Uther Pendragon, Britania rămăsese fără rege, și fiecare cavaler spera să obțină el coroana. Țara o ducea rău, legea era încălcată peste tot, grăunțele ce trebuia să dea pâinea săracului era strivit sub copitele cailor și nimeni nu îi pedepsea pe răufăcători. Când lucrurile se înrăutățiră și mai mult, vrăjitorul Merlin se duse la Arhiepiscopul de Canterbury. Cei doi ținură sfat și hotărâră ca toți baronii și cavalerii din Britania să se întâlnească la Londra în ziua de Crăciun, în catedrală. Ceea ce și făcură.

În dimineața de Crăciun, când ieșiră din catedrală, zăriră în curte o piatră mare, în care era ținut un fragment de oțel, iar în acesta o spadă, pe care scria, cu litere de aur: *Cel ce va scoate această spadă este prin naștere regele Angliei.* Se minunară cu toții la vederea acestor cuvinte și-l chemară pe Arhiepiscop mai aproape, lângă locul unde se afla piatra. Apoi, toți cavalerii care râvneau să urce pe tron traseră unul după altul de spadă, cu toată forța, dar aceasta nu se clinti din loc. Arhiepiscopul îi privi în tăcere. Abia după ce renunțară să mai încerce, prinse a vorbi:

— Cel sortit să scoată spada nu este aici și nici nu știu unde poate fi găsit. Iată sfatul meu: Alegeți doi oameni viteji și cinstiți care să o păzească până îl vom găsi!

Ceea ce și făcură. Însă baronii și cavalerii gândeau că fiecare are dreptul să încerce să câștige spada, așa că hotărâră ca, în ziua Anului Nou, să se țină un turnir la care să participe cu toții. În ziua aleasă, cavalerii merseră, după cum era obiceiul, să asculte slujba din catedrală, după care se îndreptară spre locul unde urma să se desfășoare turnirul.

Printre ei se afla și bravul cavaler Sir Ector, împreună cu fiul său, Sir Kay, și cu Arthur, copilul său de suflet. Cu o seară înainte, Sir Kay își scosese spada și o lustruise, iar în graba plecării uitase să și-o pună la loc. Prin urmare, îl rugă pe fratele său adoptiv să se întoarcă și să i-o aducă. Dar pe când ajunse Arthur acasă, ușa era încuiată, căci femeile pleaseră și ele să asiste la turnir. Și oricât încercă Arthur să intre, nu reuși. Foarte supărat, porni călare înapoi, spunându-și în sinea lui: „Kay nu va rămâne astăzi fără spadă! Am să o iau pe cea din curtea bisericii și am să i-o dau!”

Și galopă vijelios până la poarta bisericii. Descălecă și-și priponi calul de un copac, apoi, fără să-i vadă sau să fie văzut de cei doi paznici, alergă la piatră, apucă mânerul spadei și o trase ușor afară, după care încălecă din nou și i-o duse lui Sir Kay.

Văzând spada, sir Kay înțelese că nu este a lui, drept care îl chemă pe tatăl său, Sir Ector, și-i spuse:

— Tată, aceasta este spada din piatră! Așadar, eu sunt regele căutat!

Sir Ector nu răspunse, ci le făcu semn celor doi să-l urmeze și se întoarseră cu toții la catedrală. Lăsându-și caii la poartă, intrară, iar Sir Ector, luând Biblia, îi porunci lui Sir Kay să recunoască, sub jurământ, cum a dobândit spada.

— Mi-a dat-o fratele meu, spuse Sir Kay.

— Cum ai luat-o? întrebă Sir Ector, întorcându-se spre Arthur.
— Tată, m-am întors acasă pentru spada fratelui meu, dar n-am găsit pe nimeni și atunci mi-am amintit de spada din piatră. Prin urmare, am venit aici și am luat-o.
— Era vreun cavaler de față când ai făcut asta?
— Nu, nimeni!
— Prin urmare, tu ești de drept regele acestei țări, spuse Sir Ector.
— Dar de ce eu? se miră Arthur.
— Pentru că spada este vrăjită și nimeni în afară de cel ce s-a născut rege n-o poate scoate din lăcașul ei. Țintuiește-o din nou și arată-mi cum ai făcut.
— Țasta-i cel mai simplu lucru! zise Arthur, punând spada la loc.
Sir Ector încercă s-o scoată, dar nu reuși.
— Acum e rândul tău, îi spuse lui Sir Kay.
Nici Sir Kay nu reuși, deși trase cu toată puterea.
— Acum e rândul tău, Arthur!
Și Arthur o scoase atât de ușor de parcă ar fi fost în teaca ei.
Sir Ector și Sir Kay căzură în genunchi.
— Cum, voi, tatăl și fratele meu, îngenuncheați în fața mea? De ce? întrebă Arthur, surprins.
— Nu, nu, sire! răspuse Sir Ector. N-am fost niciodată tatăl tău, deși până azi n-am știut cine este cu adevărat acela. Ești fiul lui

Uther Pendragon. Însuși Merlin mi te-a adus, chiar după ce te-ai născut. Acesta mi-a promis că, atunci când va veni vremea, voi ști din cine te tragi. Iar acum am înțeles.

Când Arthur auzi că Sir Ector nu este tatăl său adevărat, se întristă amarnic.

— Dacă eu voi fi rege, zise, în cele din urmă, spuneți-mi cu ce vă pot răsplăti. Căci ție, tată, cât și mamei vă datorez mai mult decât oricui pe lume. Ea m-a iubit și m-a tratat ca pe fiul ei.

— Sire, răspunse Sir Ector, îți cer doar să-l faci pe fratele tău vitreg intendent pe pământurile tale.

— Bucuros! Și cât timp voi trăi, nimeni altcineva nu se va bucura de această demnitate.

Sir Ector trimise apoi să-l cheme pe Arhiepiscop, căruia îi povesti tot ce se petrecuse cu spada pe care Arthur o pusese înapoi în piatră. În a douăsprezecea zi, cavalerii și baronii veniră din nou, dar nici unul în afară de Arthur nu reuși s-o clinească din loc. Când văzură așa, mulți se supărară și strigară că nu vor să aibă drept rege un băiat al cărui sânge nu era mai presus decât al lor, drept care căzură de acord să aștepte până la Întâmpinarea Domnului, când vor veni la o nouă încercare mai mulți cavaleri. Între timp, cei doi oameni aleși să păzească spada o vegheară zi și noapte.

De Întâmpinarea Domnului și de Paști se întâmplă la fel. Tot Arthur desprinsese spada. De Rusalii, toți cei prezenți, care-l văzuseră

pe Arthur scoțând spada, strigară într-un glas că el era regele lor și că vor ucide pe oricine ar spune altfel. Bogați și săraci căzură în genunchi în fața lui. Arthur luă spada și i-o întinse arhiepiscopului, iar cel mai destoinic dintre cei prezenți îl investi, pe loc, cavaler. După ce coroana îi fu pusă pe cap, jură nobililor și poporului că va fi un rege adevărat și că le va face dreptate cât va fi să trăiască.

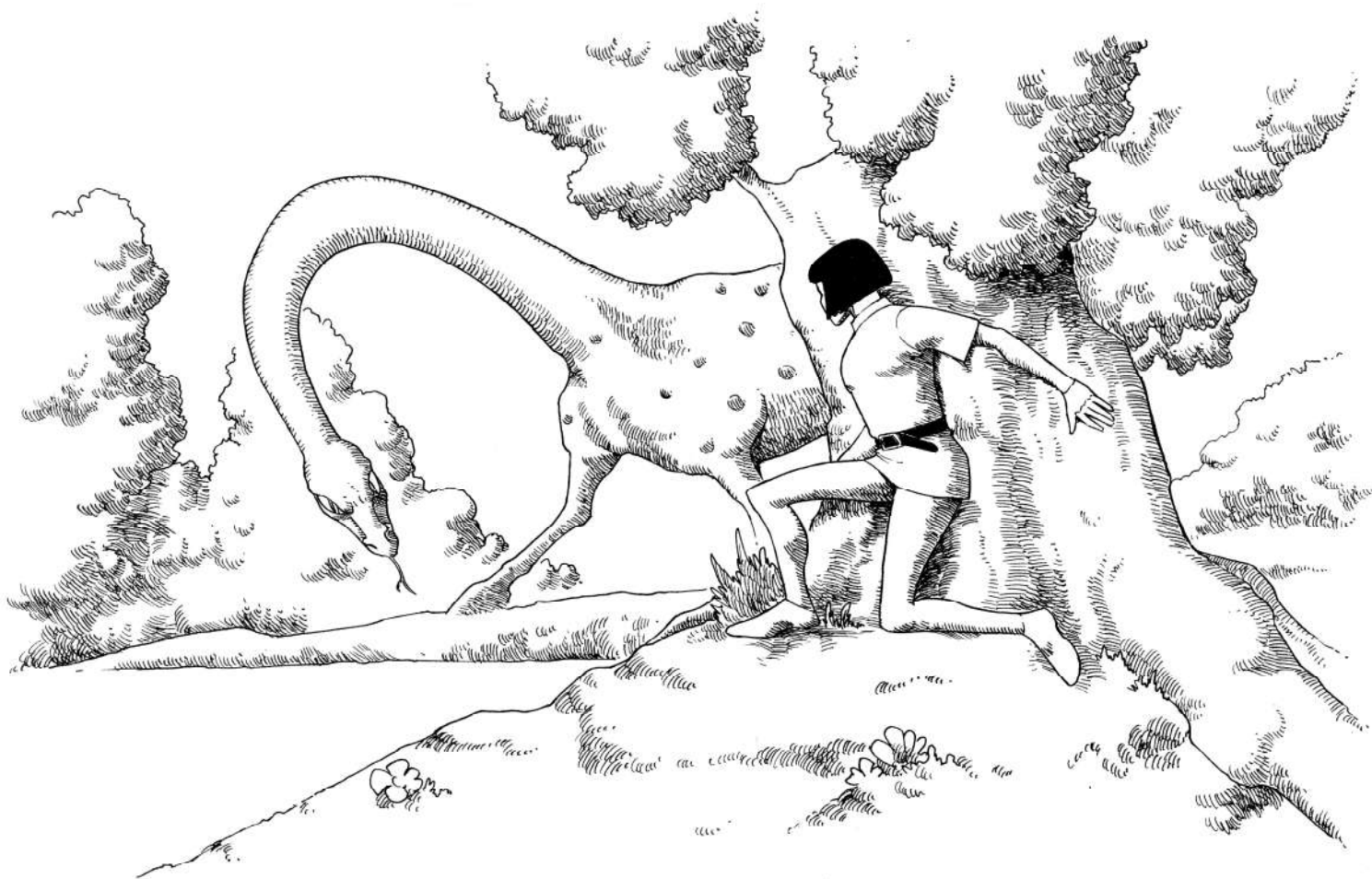

ÎN CĂUTAREA FIAREI

Arthur fu nevoit să poarte multe lupte și să învingă mulți regi înainte ca aceștia să-l recunoască drept suzeran. În multe ar fi fost înfrânt, dacă nu l-ar fi ascultat pe înțeleptul Merlin și dacă nu-l ajuta spada sa, Excalibur. Urmând sfaturile Marelui Vrăjitor, scotea spada din teacă numai atunci când era în mare pericol. Vom afla, ceva mai încolo, felul în care regele a intrat în posesia spadei Excalibur, care strălucea atât de puternic în ochii dușmanilor încât aceștia se retrăgeau, orbiți de acea lumină. Mulți cavaleri veniră sub steagul său, iar printre ei se număra și Sir Ban, regele Galiei de dincolo de mare, care i se arată tot timpul prieten credincios.

Într-unul dintre aceste războaie, când regele Arthur, împreună cu regii Ban și Bors, plecă să-l ajute pe regele din Cameliard, Arthur o văzu pe Guinevere, fiica acestuia, cu care se va căsători mai târziu. După un timp, cei doi regi se întoarseră în țările lor de peste mare, iar Arthur se îndreptă spre Carlion, un oraș de pe râul Usk, unde avu un vis ciudat. Se făcea că ținutul său fusese invadat de grifoni și de șerpi care-i ucideau poporul, iar el fusese rănit în încheștarea cu acești monștri. Și totuși, în cele din urmă, îi ucisese pe toți.

Când se trezi, amintirea visului era atât de puternică și de cutremurătoare încât își chemă cavalerii să vâneze cu el.

Încălecară și porniră în galop până la o pădure, unde, așezându-se la pândă, zăriră un cerb. Regele dădu pinteni calului și porni în urmărirea cerbului, care alerga atât de repede că nu putea fi ajuns din urmă. Goana dură mult, foarte mult, și, în cele din urmă, calul se prăbuși mort la pământ. Obosit, regele Arthur se așeză sub un copac, într-un luminis, să se odihnească. Peste un timp se auzi lătratul unor câini de vânătoare — să tot fi fost vreo treizeci. Ridică ușor capul să privească și văzu venind spre el un animal ciudat*, cum nu mai văzuse

* Acest animal fabulos apare în legendele despre regele Arthur sub numele de *Beste Glatissant*, adică „animalul care latră”. Avea cap de șarpe, trup de leopard și picioare de cerb. În timp ce mergea, făcea un zgomot îngrozitor, „cât treizeci de copoi în căutarea vânatului”.

altul la fel în tot regatul. Fiara se duse la izvor și se adăpă cu zgomot, de parcă mai mulți copoi ar fi băut apă de acolo. Iar după ce se adăpă, plecă.

În timp ce regele se întreba ce fel de animal fusese acela, un cavaler care trecea pe acolo, văzându-l întins sub copac, se opri și îl întrebă:

— Cavalerie îngândurat și obosit, spune-mi, nu cumva a trecut pe aici un animal ciudat?

— Ba da, răspuse Arthur. Acum trebuie să fie cam la două mile depărtare. Ce-i cu el?

— O, urmăresc această fiară de foarte departe, spuse cavalerul, iar calul meu e obosit de moarte. Dacă aș putea găsi altul, m-aș încumeta să pornesc iar pe urmele ei.

Pe când vorbea, sosi un scutier aducând regelui un cal odihnit. Cavalerul îl rugă să-i dea lui calul.

— Urmăresc fiara de un an: ori eu o voi răpune, ori ea mă va ucide.

— Cavalerie, ți-ai făcut datoria! Lasă prada și dă-mi voie să urmăresc fiara în locul tău.

— Ah, om nesocotit, răspuse cavalerul, al cărui nume era Pellinore. Totul va fi în van! Nimeni nu poate ucide fiara, în afară de mine sau de una dintre rudele mele.

Și, fără alte cuvinte, sări în șaua calului adus pentru rege.

— Înainte de a-mi lua calul, spuse Arthur, n-ai vrea să vedem care dintre noi este un călăreț mai bun?

— Nu acum, răspuse cavalerul, dar când vei vrea să ne întâlnim, vino la acest izvor. Aici ai să mă găsești întotdeauna. Și, dând pintoni calului, plecă.

Regele îl urmări îndepărtându-se, apoi se întoarse spre scutierul său și-i porunci să-i aducă repede alt cal. În timp ce aștepta, se înfățișă înaintea lui un băiat — era vrăjitorul Merlin — care îl întrebă de ce e atât de îngândurat.

— Pe bună dreptate sunt așa! Tocmai am văzut cel mai minunat animal din lume.

— Știu asta, spuse Merlin, doar îți cunosc toate gândurile. Dar nu are rost să te frământați atâta, pentru că nu vei schimba nimic. Mai știu că Uther Pendragon este tatăl tău, iar mama ta e Lady Igraine.

— Cum poate un băiat ca tine să știe toate astea? strigă Arthur, mânios.

— Le știu mai bine decât oricine! îi răspunse, liniștit, Merlin.

Și trecu mai departe, dar se întoarse curând sub înfățișarea unui bătrân de optzeci de ani, care se așeză lângă izvor să se odihnească.

— De ce ești așa supărat?

— Am mai multe pricini de supărare, răspunse Arthur. Pe deasupra, tocmai a trecut pe aici un băiat care mi-a spus lucruri pe care nu avea cum și de unde să le știe, printre care și numele tatălui și-al mamei mele.

— Ți-a spus adevărul, spuse bătrânul, și, dacă l-ai fi ascultat, ți-ar fi spus mai multe, anume că sora ta va avea un copil care te va distruge pe tine și pe cavalerii tăi.

— Cine ești? întrebă Arthur, mirat.

— Sunt Merlin și tot eu am fost băiatul de mai înainte. Știu tot: tu vei avea parte de o moarte nobilă, căci vei fi ucis în luptă, pe când moartea mea va fi rușinoasă, pentru că o să fiu îngropat de viu.

Nu spuse mai multe pentru că regelui îi fu adus calul. Iar Arthur încălecă și porni în galop spre Carlion.

SPADA EXCALIBUR

Nevoit să se lupte din greu cu cel mai înalt cavaler din țară, regele Arthur, deși se bătu vitejește, ar fi fost ucis dacă Merlin nu l-ar fi vrăjit pe cavaler și nu l-ar fi aruncat într-un somn adânc. Cu regele rănit, magul ajunse la un pustnic priceput în arta vindecării. Acesta îi tămădui toate rănilile în trei zile, după care nu mai zăboviră — mulțumiră pustnicului și plecară.

— Nu mai am spadă! își aminti regele Arthur pe drumul de întoarcere.

Dar Merlin îi spuse să nu se grăbească pentru că, în curând, îi va dărui una. Nu peste mult timp, ajunseră la un lac întins, în mijlocul căruia Arthur văzu, ieșind din apă, o mână ce ținea o spadă.

— Privește, spuse Merlin. Aceasta este spada de care ți-am vorbit. Regele se uită și văzu o fecioară plutind deasupra apei.

— Ea este Doamna Lacului. Vine spre tine, iar de o vei ruga frumos, îți va da spada.

Fecioara ajunse lângă el, iar Arthur o salută și îi spuse:

— Tânără domniță, spune-mi, rogu-te, a cui este spada care se vede ieșind din apă? Eu am pierdut-o pe a mea, așa că tare mi-aș dori-o!

— Îmi aparține, rege Arthur. Și ți-o voi dărui numai dacă îmi promiți că îmi vei da ceva în schimb, atunci când îți voi cere.